

FOAIE PAROHIALĂ MARTIE 2021

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catholicamd.ro

**Cine vrea să ajungă la
desăvârșire,
să se spovedească des
și cum se cuvine!**

În prima zi a Postului Mare, în Miercurea Cenușii, am fost îndemnați prin Cuvântul Domnului la o reînnoire interioară: „Sfășiați-vă inimile, nu hainele...” (Ioel 2, 13).

Am fost îndemnați și chemați cu toții, fără excepție, mici și mari, tineri și bătrâni: „Adunați poporul... Întrușiți-i pe bătrâni, convocați-i pe prunci și pe copiii de la sân! Să iasă mirele din camera lui și mireasa din camera sa nupțială!... să plângă preoții, slujitorii Domnului, și să zică: «Îndură-te, Doamne, de poporul tău și nu da moștenirea ta ocării...!»” (Ioel 2, 16-17).

Tot în Miercurea Cenușii, în cea

de-a doua lectură, Sfântul Apostol Paul ne spunea și el într-un mod și mai hotărât: „...iată, acum este momentul potrivit, iată acum este ziua mântuirii!” (2Cor 6,2).

Cea mai bună pregătire pentru Solemnitatea Învierii Domnului, pentru întreaga noastră viață de credință și pentru desăvârșirea noastră creștină, este Spovada deasă și bine făcută.

Isus Cristos a dat apostolilor săi puterea de a ierta păcatele atunci când după Înviere le-a apărut și le-a spus: „Primiți pe Duhul Sfânt! Căroră le veți ierta păcatele, vor fi iertate; căroră le veți ține, vor fi

ținute” (Ioan 20, 22-23). Acestea sunt cuvintele lui Dumnezeu din care s-a născut marea Taină a Iertării sau Sacramentul Spovezii.

De ce este importantă spovada deasă?

Pentru ca trupul nostru să fie curat și îngrijit, trebuie să-l spălăm des; la fel și **sufletul care se spovedește des devine tot mai curat și mai plăcut lui Dumnezeu.**

Pentru ca o cameră să fie mereu curată, nu înseamnă că nu trebuie să cadă niciun fir de praf, ci trebuie avut grijă; dacă s-a așezat praf, să se curețe imediat. La fel și curăția inimii depinde de grija pe care o avem de a o păstra curată, iar dacă am pătat-o cu vreun păcat, trebuie să o curățăm prin intermediul sfintei spovezi.

Spovada deasă este un mijloc foarte bun pentru a ajunge la desăvârșire. Sfântul Ioan Casian, vorbind despre curăția conștiinței, spune că spre ea trebuie să ne îndreptăm toate puterile, deoarece **curăția inimii este cea din urmă treaptă prin care se intră în cuptorul dragostei dumnezeiești și e toată esența desăvârșirii noastre.** Dumnezeu dă dragostea desăvârșită doar sufletelor curate, iar această curăție nu se capătă decât prin spovada deasă.

Pentru a-i fi mereu plăcuți lui Dumnezeu sunt necesare două lucruri: **o atenție sporită** pentru a nu cădea de bună voie în păcat, chiar lesne iertător, și **curățirea imediată** de micile greșeli pe care le săvârșim.

Dacă ne spovedim bine, harul lui Dumnezeu lucrează în sufletul nostru o mântuire statornică, punându-ne în dispoziția de a nu mai păcătui, și aceasta, din trei motive:

- mai întâi, pentru că ne căim de

ceea ce am făcut și luăm hotărârea de a nu mai păcătui;

- apoi, la spovadă, dobândim un har deosebit care ne întărește voința ca să putem face binele și să fugim de rău;

- în al treilea rând, la spovadă primim sfaturi și mijloace, care ne ajută să ne îndreptăm; în aceasta constă curăția adevărată a inimii.

Prima condiție a spovezii

Pentru ca spovada să fie bine făcută, se cer următoarele cinci condiții:

- să fie făcută cu durere pentru păcatele săvârșite;

- cu smerenie;

- cu credință;

- mărturisind totul;

- să fie simplă, fără scuze și fără a ascunde ceva.

Părerea de rău pentru păcate este condiția fără de care nu primim iertarea.

Sfântul Ambroziu spune că e atât de necesară durerea pentru acela care se spovedește, ca și doctoria pentru o rană. Semnul unei spovezi bune nu stă în cuvinte, ci în durere. Durerea este adevărată atunci când este unită cu hotărârea de a nu mai păcătui.

A doua și a treia condiție a spovezii

În al doilea rând, spovada trebuie să fie făcută cu smerenie adevărată, pentru că Dumnezeu se împotrivesc celor mândri, dar celor umili le dă har și nu va pedepsi niciodată o inimă smerită și căită: „Jertfa mea, Dumnezeule, este duhul smerit, inima căită și smerită, Dumnezeule, n-o disprețui!” (Psalmul 50, 19).

Pentru a deștepta în noi sentimente

de smerenie, trebuie să ne gândim la păcatele săvârșite. Avem ca model vameșul din Evanghelie: „Doamne, fie-ți milă de mine, păcătosul”. Această smerenie interioară o avem gândindu-ne la bunătatea lui Dumnezeu, la răul ce i s-a făcut prin păcate și la răutatea noastră.

În sacramentul spovezii sunt iertate toate păcatele, dacă noi avem căință, umilință și speranță. Diavolul ne pândește de fiecare dată și poate să ne ispitească așa cum a făcut cu Cain și cu Iuda: ei nu au mai sperat în iertarea lui Dumnezeu și s-au pierdut. **Această nădejde sau credință că Dumnezeu ne iartă orice păcat prin spovadă este a treia condiție a spovezii.**

A patra și a cincea condiție a spovezii

A patra condiție pentru ca spovada să fie bună este să nu ascundem niciun păcat. La spovadă trebuie să spunem mai întâi păcatele

de moarte, apoi cele lesne iertătoare, patimile care ne supără și ispitele cu care ne luptăm, pentru ca preotul să recunoască bine starea sufletului nostru, deoarece nicio rană nu se vindecă dacă nu o cunoaște medicul; și medicul nu o poate cunoaște dacă noi nu îi spunem toate simptomele.

Sfântul Augustin le spune celor cărora le este rușine să spună toate păcatele: „E mai bine a suferi puțină rușine în fața unui om decât în fața lumii întregi în ziua Judecății; și de ce se rușinează să spună unui om ceea ce nu s-a rușinat să facă în fața lui Dumnezeu?”.

Așadar, mărturisirea tuturor păcatelor este a patra condiție pentru ca spovada să fie bună și pentru a obține folos din spovadă.

În sfârșit, spovada trebuie să fie simplă, spunând numărul și felul păcatelor, fără nici o dezvinovățire, deoarece, acela care se dezvinovățește, se poate să-și atragă pedeapsa lui Dumnezeu în loc de iertare. Sfântul Bernard spune că **dacă ne mărturisim sincer toate păcatele, fără dezvinovățire, căpătăm o putere mare asupra diavolului, iar dacă nu spunem toate păcatele, chiar și pe cele mici, diavolul are un fel de îndrăzneală asupra noastră.**

Pe când era pe patul de moarte, un teolog cu o viață sfântă a văzut într-un colț al camerei sale un diavol, pe care-l întrebă: „Ce cauți aici, fiară sălbatică?” Și îi porunci să-i spună ce îi aduce mai mult rău în această lume. La început, diavolul nu a vrut să-i răspundă, dar, silit, spuse: „Nimic nu ne face atâta rău și nu ne ia toate puterile, precum ne ia spovada deasă”. Prin urmare, **cine**

vrea să ajungă la desăvârșire, să se spovedească des și cum se cuvine!

Duhovnicii trebuie să dea dezlegare chiar și celor care nu au păcate de moarte, deoarece, prin dezlegare, se dobândește o putere mai mare, care ne ajută să ne ferim de rău.

Cine nu are păcate de mărturisit, poate să amintească un păcat din trecut, iar în ceea ce privește păcatele lesne iertătoare, este suficient să se spună numărul. Toată durerea pentru păcatele săvârșite trebuie să stea în voință, și această durere trebuie să fie veșnică.

Dacă cineva se gândește doar la desăvârșirea sufletului și se ocupă numai cu exercițiile de evlavie, poate ajunge să nu săvârșească păcate lesne iertătoare de bună voie; totuși, este bine să se spovedească des, amintind micile greșeli naturale și vreun păcat din trecut. În acest fel, „praful” greșelilor, al imperfecțiunilor sau al păcatelor lesne iertătoare este șters mereu din suflet și se ajunge mai ușor la desăvârșire.

Spovada generală

La curățirea inimii noastre și la desăvârșirea noastră contribuie mult spovada generală. Trebuie avută

însă mare atenție, deoarece această spovadă poate fi dăunătoare pentru unele persoane. Niciodată să nu facem o spovadă generală gândindu-ne că Dumnezeu nu ne-a iertat păcatele la spovezile anterioare; acest lucru ar fi o ispită de la diavol.

Dacă la fiecare spovadă anterioară am împlinit condițiile, am trezit durere pentru păcatele săvârșite, ne-am hotărât să nu mai păcătuim, am fost umili, nu am ascuns niciun păcat și nici nu am încercat să ne dezvinovățim, cu siguranță că Dumnezeu ne-a iertat toate păcatele.

Dacă însă vrem să facem o spovadă generală, pentru ca văzând câte păcate am săvârșit să ne căim și mai bine, acest lucru ar fi un mijloc foarte bun pentru a ajunge la desăvârșire.

Vă îndemn să nu uitați niciodată, și cu atât mai mult în această perioadă de nesiguranță, în care teama poate să-și facă sălaș în sufletele noastre, că „*mărturisirea sacramentală sau spovada este o adevărată întâlnire cu iubirea lui Dumnezeu, de care fiecare om are nevoie pentru a trăi în bucurie și în pace*”. (Papa Benedict al XVI-lea)

Pr. paroh Mihai Mărtinaș

După un păcat grav, Confesiunea este indispensabilă, este de neînlocuit, pentru că sacramentul este mijlocul care reînșănătoșește, sacramentul este mijlocul care ne pune din nou în pace cu Dumnezeu. Dar Spovada este deosebit de utilă și când nu se cade în păcatul grav, deoarece îmbrățișarea cu Dumnezeu lasă întotdeauna semne, pentru că atunci când cerem iertare crește feroarea, căci atunci când ne îngenunchem în mod cert ne ridicăm primeniți și întăriți de iertarea pe care ne-o oferă Dumnezeu.

(Card. Angelo Comastri)